

Press och information

Europeiska unionens domstol
PRESSMEDDELANDE nr 21/20
Luxemburg den 3 mars 2020

Dom i mål C-482/18
Google Ireland Limited mot Nemzeti Adó- és Vámhivatal Kiemelt Adó- és
Vámigazgatósága

Det påföljdsregelverk som är förenat med den ungerska reklamskattelagen är oförenligt med unionsrätten

Unionsrätten utgör däremot inte hinder för den anmälningsskyldighet hänförlig till denna skatt som åligger utländska leverantörer av reklamtjänster

Domstolen (stora avdelningen) slog i sin dom av den 3 mars 2020, **Google Ireland** (C-482/18) fast att **principen om friheten att tillhandahålla tjänster enligt artikel 56 FEUF inte utgör hinder för den ungerska lagstiftning enligt vilken leverantörer av reklamtjänster med hemvist i en annan medlemsstat än Ungern är skyldiga att anmäla sig för betalning av den ungerska reklamskatten**. Detta gäller trots att leverantörer av sådana tjänster med hemvist i Ungern är befriade från denna skyldighet, eftersom de är föremål för jämförbara anmälnings- eller registreringskyldigheter i kraft av att de skattskyldiga i Ungern till andra skatter eller avgifter.

Domstolen fann däremot att **den ovan angivna principen utgör hinder för den del av nämnda lagstiftning som föreskriver att leverantörer av reklamtjänster med hemvist i en annan medlemsstat än Ungern, som inte har fullgjort anmälningsskyldigheten, inom en tidsrymd av några dagar åläggs en rad på varandra följande administrativa straffavgifter, vilkas sammanlagda belopp kommer att uppgå till flera miljoner euro**, utan att den behöriga myndigheten innan den antar det beslut som slutgiltigt fastställer straffavgifternas sammanlagda belopp ger leverantörerna den tid som krävs för att fullgöra sina skyldigheter eller ger dem möjlighet att yttra sig och utan att myndigheten själv bedömer överträdelsens allvar. Domstolen underströk att beloppet på den administrativa straffavgift som skulle åläggas en leverantör av reklamtjänster med hemvist i Ungern som, i strid med generellt tillämpliga bestämmelser i den nationella skattelagstiftningen, underlåtit att fullgöra en liknande anmälnings- eller registreringskyldighet är väsentligt lägre och inte är föremål, vid fortgående åsidosättande av en sådan skyldighet, för ökning i samma omfattning eller nödvändigtvis inom en lika kort tidsrymd.

Google Ireland är ett irländskt bolag som bedriver en verksamhet som omfattas av den ungerska reklamskattelagen. Bolaget hade i förevarande fall åsidosatt sin anmälningsskyldighet i samband med denna skatt. Denna tjänsteleverantör ålades därför i ett första skede en administrativ straffavgift på 10 miljoner ungerska forint (HUF) (cirka 31 000 euro) för att därefter, inom loppet av några dagar, påföras ytterligare administrativa straffavgifter, vilkas sammanlagda belopp uppgick till 1 miljard HUF (cirka 3,1 miljoner euro). Detta belopp motsvarade det takbelopp som är föreskrivet i ungersk lag vid åsidosättande av anmälningsskyldigheten. Google Ireland ifrågasatte vid Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Förvaltnings- och arbetsdomstolen i Budapest, Ungern) huruvida anmälningsskyldigheten för utländska leverantörer av reklamtjänster samt det påföljdsregelverk som är förenat med underlåtenheten att göra en sådan anmälan var förenliga med unionsrätten. Den domstolen har begärt att EU-domstolen ska avgöra dessa frågor.

Domstolen erinrade om att artikel 56 FEUF utgör hinder för tillämpningen av all nationell lagstiftning som får till följd att tillhandahållandet av tjänster mellan medlemsstater blir svårare än tillhandahållandet av tjänster inom en och samma medlemsstat. Denna princip innebär ett krav på avskaffandet av alla hinder för friheten att tillhandahålla tjänster som grundar sig på att tjänsteleverantören har hemvist i en annan medlemsstat än den i vilken tjänsten tillhandahålls. Domstolen preciserade emellertid att åtgärder som endast får till följd att ytterligare kostnader uppkommer för tillhandahållandet av den ifrågavarande tjänsten och som påverkar

tillhandahållandet av tjänster mellan medlemsstater och inom en och samma medlemsstat på samma sätt, inte omfattas av detta förbud.

Domstolen konstaterade att **anmälningsskyldigheten inte utgör ett villkor för att bedriva reklamverksamhet i Ungern och att den gäller oberoende av var de leverantörer av reklamtjänster som omfattas av den ungerska reklamskattelagen har hemvist. Domstolen fann därför att denna administrativa formalitet inte i sig utgör ett hinder för friheten att tillhandahålla tjänster.**

I förevarande fall kunde det inte konstateras någon skillnad i behandling som kunde utgöra en restriktion av denna grundläggande frihet. De leverantörer som är befriade från anmälningsskyldigheten är detta på grund av att de redan har anmält eller registrerat sig för någon annan direkt eller indirekt skatt eller avgift som tas ut i Ungern. Denna befrielse har inte någon avskräckande verkan, utan förhindrar att leverantörer som redan är registrerade måste genomföra en onödig administrativ formalitet.

Beträffande påföljder på skatteområdet erinrade domstolen om att det visserligen är riktigt att regelverket för sådana påföljder, i avsaknad av harmonisering på unionsnivå, omfattas av medlemsstaternas befogenhet, men att sådana regelverk inte får ha som följd att de friheter som är föreskrivna i EUF-fördraget undergrävs.

Domstolen prövade huruvida de påföljder som är förenade med en underlåtenhet att göra den anmälan som föreskrivs i den aktuella nationella lagstiftningen strider mot friheten att tillhandahålla tjänster i artikel 56 FEUF. Domstolen konstaterade härvidlag att det aktuella påföljdsregelverket formellt sett är tillämpligt utan åtskillnad på samtliga skattskyldiga som inte uppfyller sin anmälningsskyldighet, oberoende av i vilken medlemsstat de har hemvist. Det är emellertid **endast personer som inte har skatterättsligt hemvist i Ungern som i praktiken löper risken att åläggas påföljder.**

Det är visserligen riktigt att leverantörer av reklamtjänster med hemvist i Ungern kan åläggas påföljder för underlåtenhet att uppfylla liknande anmälnings- eller registreringskyldigheter som åvilar dem enligt den nationella skattelagstiftningen i allmänhet.

Det regelverk för påföljder som är förenat med reklamskattelagen gör det emellertid möjligt att ålägga administrativa straffavgifter som uppgår till väsentligt högre belopp än de straffavgifter som är föreskrivna för det fall att en leverantör av reklamtjänster med hemvist i Ungern åsidosätter sin anmälningsskyldighet. Varken de belopp eller de tidsrymder som gäller enligt sistnämnda regelverk är lika stränga som dem som gäller enligt de påföljder som är föreskrivna i reklamskattelagen.

Domstolen fann därför att **denna skillnad i behandling utgör en restriktion av friheten att tillhandahålla tjänster som är förbjuden enligt artikel 56 FEUF på grund av att den är oproportionerlig och inte kan motiveras.**

PÅPEKANDE: Begäran om förhandsavgörande gör det möjligt för domstolarna i medlemsstaterna att, i ett mål som pågår vid dem, vända sig till EU-domstolen med frågor om tolkningen av unionsrätten eller om giltigheten av en unionsrättsakt. Domstolen avgör inte målet vid den nationella domstolen. Det är den nationella domstolen som ska avgöra målet i enlighet med EU-domstolens avgörande. Detta avgörande är på samma sätt bindande för de övriga nationella domstolar där en liknande fråga uppkommer.

Detta är en icke-officiell handling avsedd för massmedia och den är inte bindande för domstolen.

Domen i [fulltext](#) publiceras på webbplatsen CURIA dagen för avkunnandet.

Kontaktperson för press: Gitte Stadler ☎ +352 4303 3127

Bilder från uppläsningen av domen finns tillgängliga på "[Europe by Satellite](#)" ☎ (+32) 2 2964106